



ČUK NA PALČI



Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik Fran- ce Podbršič.

Cena oglasov: 1 milimeter visočino v širini enega stolpa L. — 80 za trgovsko reklamo. Blažna obvestila, poslana, o- smrtnice, vabila, na- znanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celole- na naročnina 10 L. za inozemstvo 15 L.

oto I.

GORICA, dne 1, oktobra 1922

št. 7.

Pred stolom tvoje milosti - tvoj verni narod zdaj kleči.

UMETNIK

VSE ZA VERO, DOM, CEBARJA
VSE ZA NAROD, SVOBODO IN NAPREDEK!
SLOGA, SLOGA, SLOGA.

KULTURNI DELAVEC

DELO MLADINE

NARODNO DELO

IZMENJAN DENAR ZA BANKE

ZA VSAK SLUČAJ

PROGRAM:
PREDSEDSTVO 13 NAR. DRUŠTEV
13 SEJ VSAK DAN

NARODNE SOLZE

NARODNO GLASILO

em narodnim veličastvom, golobradim in kosmatim, starim in mladim, tudi tim, ki mislijo, da niso prizadeti, poklanja iz gole hvaležnosti Čuk na palci. pravice so pridržane, razen pravice jeziti se ali pilepiti nad eno izmed sukenj svojo blagorodno glavo.) Glej 2. stran.

Pred Veličanstvom.

K sliki na 1. strani.

Klanjamo se, veličastvo,
naše vse si, naš idol,
vse smo dali ti bogastvo,
posadili na prestol.

Izza tebe solnce vzhaja,
mrko čelo ti strmi,
ti govori, hlapec laja,
slepe tvoje so oči.

Saj smo ti pokorni bili,
včeraj, danes, vsaki čas,
kar si rekel, smo storili,
tvoja misel je ukaz.

Stara gesla smo zagnali,
mir in sloga nas redi,
pili, jedli smo in spali,
kot učiš apostol ti.

Zlat program nam dela križe,
društev vseh je tisoč sto,
ko ie ura eni bliže,
pa potočimo solzo:

Revolucije brezplodne
in brezploden je denar,
če ga banke novodobne,
niso trajen gospodar.

Kaj umetnost, kaj kultura,
žre denar avtomobil,
nj za pesem srečna ura,
če ni umetnik lačen bil.

In mladina zlata naša
pridno hodi našo gaz,
slepo ubira pota naša,
išče sreče srečni čas.

Svet se samovoljno kreta,
ga ne ustavi naš vzdihljaj,
za bodoča slabša leta
hranimo »za vsak slučaj«.

Klanjamo se veličanstvo,
vse smo ti dali bogastvo,
saj mi tvoje smo bogastvo,
naše prah je tvojih nog.

V Deveti deželji, 1. oktobra 1922.
Zložil Danes Pri Nas.



Gorica, 1. oktobra 1922.

Pravijo, da se je Grkom v Mali Aziji nekaj zgodilo. V kolikor smo se mogli informirati, gre tu za malo pomoto, kakršnih se je v evropski politiki vse polno zgodilo. Tako je danes Grkom kot tistemu, ki je prišel malo pijan domov, pa je zašel v napačno kamrico. Postelja je bila sicer mehka, a njen pravi gospodar se je prekmalu zbudil. Bum! je dobil eno in letel pri vratih ven. Tudi Grki so bili po vojni zmage pijani in zato ni čuda, da so po zgledu drugih zašli v napačno kamrico in prav

prijeten je bil nekaj časa turški divan turški tobak tudi, dokler so ga samo kadili in ne tudi »šnofali«. Toda »šnofanje« je prišlo prekmalu in »šniftobak« je bil tako hud, da jih je kar vrglo z mesta. Pravijo, da so šli iz Male Azije mnogo hitreje kot se je glasilo povelje za umik, iz samega veselja, da najdejo pravo kamrico. V globoke hvaležnosti za dobro postrežbo za časa bivanja, so pustili Grki Turkom celo svoje generale, ki itak niso za nič Turki pa so zažgali Smirno, da odpomorejo brezposelnim v Turčiji. Pa rečite, če Turčija res moderna država s socialnimi reformami.

Eni pravijo, da bo Grk priletel v pravnem skoku z vso svojo težo na Angležki čepi ob Dardanelah in da je nevarnost da ta pade v morje. Nekateri se celo pravljajo, da bi gasili ta požar na Balkanu. Kako se jim bo to posrečilo, ni znano. Bledi, da gasijo samo s škropilnicami za zalivanje cvetlic, ali pa uporabljajo petrolej in bencin za gašenje. Smo pač moderni Eno pa je dobro. Evropa ima vedno dovolj dela in to je silno razveseljivo, da so podobna vprašanja vedno na vrsti, da ob mirovnih pogajanjih, ki je že dolgo v najlepšem cvetu, ne propade.

Da tudi Grčija ne bo propadla najbrlje priča povest, ki smo jo slišali zadnjih dni. Ta pa se glasi takole: Po morju je vozila ladija ljudi in blago. Kar naenkrat nastane vihar, tak in tolikšen, da so vsi v veliki nevarnosti. Premetavalo jo

ŽENIN JAKOB.

Burka v enem dejanju.
Soba v gostilni pri »Zlati goski«.

OSEBE:

Gospodinja Ana, krčmarica.
Micka, njena dekla.
Jakob, hlapec.
Mihaljko, prekupčevalec z živino.
Beračica Meta.

I. PRIZOR.

Hlapec Jakob, ki hodi nekoliko šepasto.

Jakob (pride v sobo z metlo v roki, da bi pometal in zagleda na mizi rokavice): To so rokavice naše gospice Milenke! (Jih vzame v roke in ogleduje.) O kako lepe! Toda, kaj hočem? Milenka ni zame. Ne, ne! (Poskusi nastaviti rokavice na roko.) Moje roke so tako okorne in žuljave! Kaj hočem? To ni zame! (Jih ogleduje.) Premagaj se, Jakob, to ni zate! Kar na mizo jih deni, da jih morda ne umažeš in te gospica Milenka ne ošteje. (Jih dene na mizo.) Milenka ni zame, a dekla Micka gleda za mano in to mi daje misliti... Ej! (Se prime za uho in se smeje.)

II. PRIZOR.

Prejšnji in beračica Meta.

Beračica Meta (vstopi v sobo): Svoje rokavice sem tu pozabila.

Jakob (vzame v roko rokavice): Ali so te rokavice vaše?

Beračica Meta: Da, te so moje! Dala mi jih je gospa poštarjeva. Bog jej poplačaj!

Jakob (zagnavši jih rokavice v obraz in stresajoč roko): Pfu, smrad! Saj se mi je zdelo, da smrdijo po Meti. Orda babura, kaj pa puščaja ta smrad tukaj? Roke mi bodo smrdele do sodnjega dne!

Beračica Meta. Kaj pa prijemlješ moje rokavice v roke, teslo neumno?! Se takih ni maši! Tudi Micka ni tako neumna ne, da bi vzela takega zarobljenca! (Odide.)

Jakob: Molčiš?

Beračica Meta (za odrom): Ni tako neumna Micka, ne!

Jakob: (zase:) Ta bi mi znala res še kaj »zacoprajti«. (Za njo): O Meta, le dobra bodite, saj nisem imel slabega namena! (Za se:) O ljuba

Meta! o zlata Metka, le Micke mi ne »zacopraj!« (Začne pometat.) Ta grdoba vitka v vse reči svoj jeziki!

III. PRIZOR.

Prejšnji in gospodinja Ana, krčmarica.

Gospodinja Ana (vstopi s pismom v roki): Jakob, tu imaš pismo, nesl je v nabiralno skrinjico!

Jakob: To pa, to! Hitro, hitro. (Odloži metlo.)

Gospodinja Ana: Čakaj, da najdem še en papirček, da ne umažeš pisma. (Poliče papirček, dene pismo vanj in odda oboje Jakobu). Pa pustil Micko v kuhinji v miru, ker se ne sme motiliti! Dela je dosti.

Jakob. Saj jaz nič ne motim, le tako rad kaj poonegavim, da gre delo bolj naprej.

Gospodinja Ana: Ali veš kje je nabiralna skrinjica?

Jakob: Tam, kjer tehtajo seno. Ne bojte se, jo že najdem!

Gospodinja Ana: Pojdi, pojdi, teslo! Tam pri Andrejčkovih ob zidu je tista rumenkasta skrinjica.

Jakob: Saj pravim tudi jaz tako! Bog pomagaj, saj nisem bil samo enkrat pri Andrejčkovih. Ne bojte se, pismo bom dal samemu staremu Andrejčku v roke. Stari Andrejček je zanesljiva oseba!

Gospodinja Ana: Ne Andrejčku, neumnež, ampak v skrinjico je vrzil Bog pomagaj!

Jakob: Dobro, dobro, saj pravim tudi jaz tako! Prav gotovo! (Odide.)

Gospodinja Ana: Bog pomagaj, ta je pa res neumni Jakob, ki ni za drugega, ko »pucati« črevlje. (Pospravlja po sobi.)

IV. PRIZOR.

Prejšnja in trgovec Mihaljko.

Mihaljko: Dober dan, gospodinja Anica, kam ste pa poslali Jakoba? Saj je ves zamišljen!

Gospodinja Ana: Odkar si je zabil v glavo, da je ženin, ni več za nobeno rabo.

Mihaljko: Pa je res Micka tako neumna? Saj je videti dobra punca! (Sede.)

Gospodinja Ana: Kdo ve? Saj veste, kakšne so dandanes punce!

Mihaljko: Prinesite mi, prosim, polič belega vipavca, g. Ana, ako vam je všeč.

Gospodinja Ana: Prosim, takoj. (Odide.)

Mihaljko: Ta je zares lepa! Čim bolj je čim več neumna, tem bolj sili v sv. zakon. Take norca treba ozdraviti. Res, neumna je naša stava, ki dovoljuje vsem, da se smejo ženiti. Kaj naj taki norci redijo in vzgajajo otroke? (Vstane in ogleduje podobe po stenah.)

Gospodinja Ana (vrnivši se z vinom): Prosim, poslužite se, g. Mihaljko! (Začne pospravljati po sobi.)

Mihaljko: Zejen sem! (Nalije vina in pije.)

V. PRIZOR.

Prejšnja in Jakob.

Gospodinja Ana (nasproti Jakobu, ki pravkar vstopi s pismom v roki): Zakaj pa nisi odnesel pisma?

Jakob: Skrinja ni odprta.

Mihaljko: Ha, ha, ha! Ta je pa res lepa!

Gospodinja Ana: Ti si pravi norec!

Jakob: Zakaj? Saj sem poskusil odpreti, se ne da!

Gospodinja Ana: Teslo neumno! (Mu vza pismo iz roke.) Vidite, g. Mihaljko, kako je neumna in potem pravijo, da imej človek potrpečljivost! (Odide s pismom iz sobe.)

Mihaljko: (ki se vsede) Ha, ha! Pa kaj mi hodil nič v šolo, da si tako neumna?

Jakob: Hodil, hodil, pa še kako! Te nove stvari le pa niso za nič! Človek zgubi v njih vse veselje in zato se nisem nič navadil. (Prime za metlo.)

Mihaljko: Kaj ti ni ugajalo v šoli?

Jakob: Prej me je mati vedno klicala Jakob, ko sem prišel v šolo, pa sem postal hitro Grižnik. Druga ni bilo ko: Grižnik k tabli, Grižnik berli, Grižnik piši, Grižnik pod mizo, Grižnik zna nič, čeprav sem znal. Zato pa se nisem navadil, ker nisem imel veselja.

Mihaljko: Saj je Grižnik tvoj priimek!

Jakob: A to mi ne ugaja!

Mihaljko: Pa kaj slišim sedaj o tebi, da misliš oženiti?

Jakob (počas): Ne vem, ne vem! Vsak dan bi prišel rad h kraju. Potrebno bi res bilo da bi mi žena včasih kaj zašila.

Mihaljko: Pa kako boš živel?

Jakob: Saj živim sedaj!

olj kot italijansko državno ladijo. Kaj storiti? Spomnijo se, da imajo na ladiji več zabojev limon. Vržejo jih v morje. Todu vihar se še vedno ne poleže. Tu se spomni, da imajo na ladiji žida, vržejo tudi tega v morje. Vihar se tudi to pot ne poleže. Tu pa zagledajo na ladiji Grka. Popadejo ga in vržejo v vodo. Tedaj pa je vihar ponehal in voda se je umirila. Ko pride ladija blizu brega, zagledajo mornarji soma. Vjanejo ga in mu preparajo trebuh. Kaj zagledajo? Grka, ki je sedel na zaboju in prodajal židu limone. Pravijo, da je detet škorpionov za enega modrasa in detet židov za enega Grka. Tedaj jih ne more biti konec, če tudi so daleč leteli. To so narod, ki hodi v politiki na dveh nogah. To so s pomočjo Venizelosa zlatka dobili mnogo zemlje, so jo hoteli še več. Spodili so Venizelosa in so poklicali Konstantina. Konstantinom so tepeni, zdaj zopet pripravljajo Venizelos svoje kovčge, da se porne. Bogve, če jih bo mogel rešiti. Vsega otovo ne. Zdaj Grki res ne vedo, ali je boje hoditi po eni ali po dveh nogah. Konec jih pa še ne bo.

Kaj pa drugje? V nemški Avstriji je osebno lepo. Tam je lahko vsak milijonar, a še vedno ni potreba, da bi se preobdel dobrega. Pravijo, da bodo začele se evropske države posnemati to finančno politiko. Italija se trudi, da ne bo udnja.

Naša notranja politika, je kot srajcaajsrečnejšega človeka. Vedno iščejo človeka, ki bi naredil red in mir v državi, a o ga najdejo, vidijo, da ta srajce nima.

Tudi socialisti se čudno pripravljajo na ženitovanje sodelovanja. Neveste že, neveste, a ženina ni nikjer. Pravijo, da so lašisti tisti, ki imajo srajco srečnega človeka. Morda se bo res zgodilo, da Italija obleče po končani legalni revoluciji, ki se danes vrši, lašistovski srajco. Da lašisti srajco imajo, to vemo, tudi dolga je dovolj; ne vemo pa, če ima kako drugo hišo vojaških in otroških srajc in če bo Italija srečna v nji.

Pravijo tudi, da naša avtonomija visi na nihi kot Damoklejev meč. Če pade, bo padla na glavo ravno tistim, ki jo najmanj marajo. Eni mislijo, da se bo naša dežela, če ne bo imela avtonomije čez noč spremenila v čisto italijansko. Vse so se polzkusili, pa nobena »žavba« nič ne pomaga. Škoda za »arcnije«, ko pa je bolan le tisti, ki jih predpisuje. Kdor nas ne more prebaviti, naj pije »francjoželvaser«, pa bo bolje. To mu svetuje

Čuk na palci.

DOBRA KRITIKA.

«No gospod režiser, kako sem igral pl. Telička?»

«Prav dobro. Takega telička že dolgo nisimo imeli!»

BOLHA IN ŠPORT.

Žid pripoveduje: »Vjel sem bolho, pa se mi je smilila in je nisem umoril. Kaj naredim. Odprem uro in jo zaprem pod šipo. Drugi dan pogledam, kaj dela bolha. Glej ga šmenta, sedi na kazalcu za se-kunde in se vozi kot na »ringelšpilu«.



Nova pesem.

Naš naročnik nam je poslal sledečo pesem, ki jo z veseljem priobčujemo, ker je aktualna.

Naš Štefan je k vojakom vzet,
da se nauči po laško klet,
zdaj pa je odlok prišou,
Štefan bo domu ostou.

Črn flokč je deu za trak,
makaronov pa na drat,
o ko bi bili za to znali
tisti, ki so jih ravnali,

bi jih bili zamašili,
na drat ne bi se nataknili;
za nas je bilo to veselo,
lašistom se je hudo zdelo

Čuku se morajo odpreti vrata vseh vojašnic, koder bivajo naši fantje-vojaki. Čuk hoče naše fantje zabavati in jih držati pri dobri volji. Vsak naš fant-vojak naj čita Čuka! Zato morajo poskrbeti starši, bratje, sestre, fantje-tovariši in dekleta.

Mihaljko: Sedaj si sam, potem bo jedla iz tvoje skledce tudi žena!

Jakob: A kaj bo jedla! Take osebe snejo za tega tiča.

Mihaljko: Boš videl, Jakob, koliko ti bo snela!

Jakob (počasi): Micika ne, Micika ne!

Mihaljko: Boš videl, Jakob, koliko ti bo sneda boš moral še stradati.

Jakob: Je razlika! Naše gosti na dvorišču reje kot sam peklenšček, tista zlata goska nad našimi vrati pa ne je nikoli nič! (Se smeje.)

Mihaljko: Tista ni žival!

Jakob: E, saj vem! Pravim samo, da je razlika!

Mihaljko: Slišim pa, da te Micika nič kaj ne mara, (Se smeje.)

Jakob: Ker jo šuntajo drugi! Tista beračica čefi mora imeti povsod svoj jezik. Pravijo, da na ta babura »coprati«. (Pometa.)

Mihaljko: Pojdi, pojdi, Jakob, ti ne znaš, ne znaš!

Jakob: Znam, znam, pa so jeziki vmes!

Mihaljko: Vidiš, to je tako-le: Ko stopi ženka v zakon, je kakor miška, ki jo vjame mačka.

Mačkat mora biti zvlt in premeten ko mačka, kdor oče stopiti v zakon!

Jakob: Ho, ko sem bil še majhen, sem več dni vlovil ko naš maček. Še sedaj jo ulovim na tek, ako hočete.

Mihaljko: Miško že, pa Micike ne! Zato si preveč neroden! Veš kaj Jakob, jaz hočem danes Miciko samo govoriti. (Vstane in gre po naprotni strani v kuhinjo.)

Jakob (pomežikujoč): Gospod Mihaljko! Prosim, recite eno dobro besedo zame. Za liter dobrega vipavca dam tudi jaz lahko.

Mihaljko: Bom videl! (Odide.)

Jakob (pometajoč): Kaj mi pa manjka? Denarja je res malo, a kaj za to? Slaba je taka ženka, ki gleda samo na denar. Konja pogledajo na obe, meni ni treba, ker imam, hvala Bogu, dobre zobe in nepremagljiv želodec. Kaj pa vidim na mizi? (Gleda vino, ki ga je Mihaljko pustil.)

Kaj bi bilo, ko bi si jaz namočil nekoliko kljun? Ore k mizi govoreč na glas proti vratom): Prosim, gospod Mihaljko, le bodite še nekoliko časa

pri Miciki! Le sedaj ne hodite sem! (Nalije v kozarec in ogleduje vino pojoč:)

Nikdar ne bom pozabil očeta svojega,

ki me je zmeraj vabil: Moj sln, le pil pojval!

En starček je bil, k'je vince rad pil:

En glažek ga je spraznil, je drugega nallil.

(Zadnjo kitico poje naglo, skoraj bolj govoreč ko pojoč. Potem izpije brž vino in teče k metli, da bi pometal dalje. V tem trenutku stopi Mihaljko.)

Mihaljko: Nič ne bo, Jakob!

Jakob: Kaj je rekla?

Mihaljko: Rekla je, da si pijanec in -- in (kazoč na mizo) da si izpil vino.

Jakob (ki se praska po glavi): Oprostite, gospod Mihaljko, nisem mislil, da ste tako natančni. Hotel sem le počistiti steklenico.

Mihaljko: Jakob, alkohol je tvoja nesreča.

Jakob: Saj jaz ne maram za alkohol; rajši pijem vino in žganje.

Mihaljko: Jakob, ti si pijanec S teboj ne bo nikoli nič!

Jakob (resno): O gospod, le počasi! Ko bi bil jaz kak kapitalist, bi tekale vse punce v procesijah za mano! Vsaki dan bi dobil celo kopo pisem, s katerimi bi me sibile: »Jakob srčkan! Jakob zlati, bodi moj! Nate mislim po noči in po dnevi. Zate živim in umrjem!«

Mihaljko: Pojdi, pojdi! Tako si misliš le ti! Nerodnega pijanca ne mara nobena.

Jakob: Hej! Tudi če hodi le po eni nogi in če gleda le z enim očesom, da je le kapitalist, pa gre do vse za njim.

Mihaljko: Pa bodi še ti kapitalist.

Jakob: Naučite me »coprati«! (Se smeje.)

Mihaljko (Smeje se): Kaj ne znaš? To je najmanjša stvar!

Jakob (debelo gledaje): Kako to?

Mihaljko: Jakob, denarja dobiš prav lahko ko peska in trave, ako se hudiča ne bojšš.

Jakob: All ste ga tudi vi dobili že kdaj na ta način?

Mihaljko: Jaz se hudiča bojšim!

Jakob: Proketo! Jaz se pa dušenega hudiča ne bojšim. Po noči se mi je približala spaka, pa se nisem ball (Stiska pesti.)

Mihaljko: To ni še dovolj!

Jakob: Pa povejte, kaj naj še storim? Samo da ne bo kaj hudega, veste, jaz se ne maram zameriti g. župniku.

Mihaljko: Potem ne opraviš nič! Tisti, ki hoče, da mu prinese hudič denarja, se mora o pol-noči z lastno krvjo podpisati, da bo hudičev in da bo hudič njegov na večne čase.

Jakob (premišljujoč): Na-a! (Se popraska po glavi.) Hudič ne bo moj in jaz tudi ne njegov. Tega pa ne! Ne, ne, ne! Denar naj prinese hudič sem, če more. (Se začne obrčati.) Mené ne bo cvrl v peklu. Naj se gre solit hudič in njegov denar! (Se smeje.)

Mihaljko: Saj sem te prašal, če se bojšš hudiča?

Jakob: Ne, teža pa ne! Jaz nisem rekel, da bo hudič moj, ampak da bo Micika moja. (Se obrača obojavljajoč se.) Denar naj prinese sem, če more. Micika bo moja, Micika, ne hudič! (Se praska po glavi smejoč se.)

VI. PRIZOR.

Prešnja in dekla Micika.

Micika (ki prileti od nasprotne strani, ko se Jakob obrača): Kakšno sramoto mi dela ta človek! (Zagrabi metlo in treščil Jakoba po hrbtu.) Jaz ti bom pokazala, grdoba!

Mihaljko: Jakob, to je prva šola sv. zakona! Ha, ha, ha!

Micika: Spravi se iz sobe, pa bom sama pomela! (Udari v drugič.)

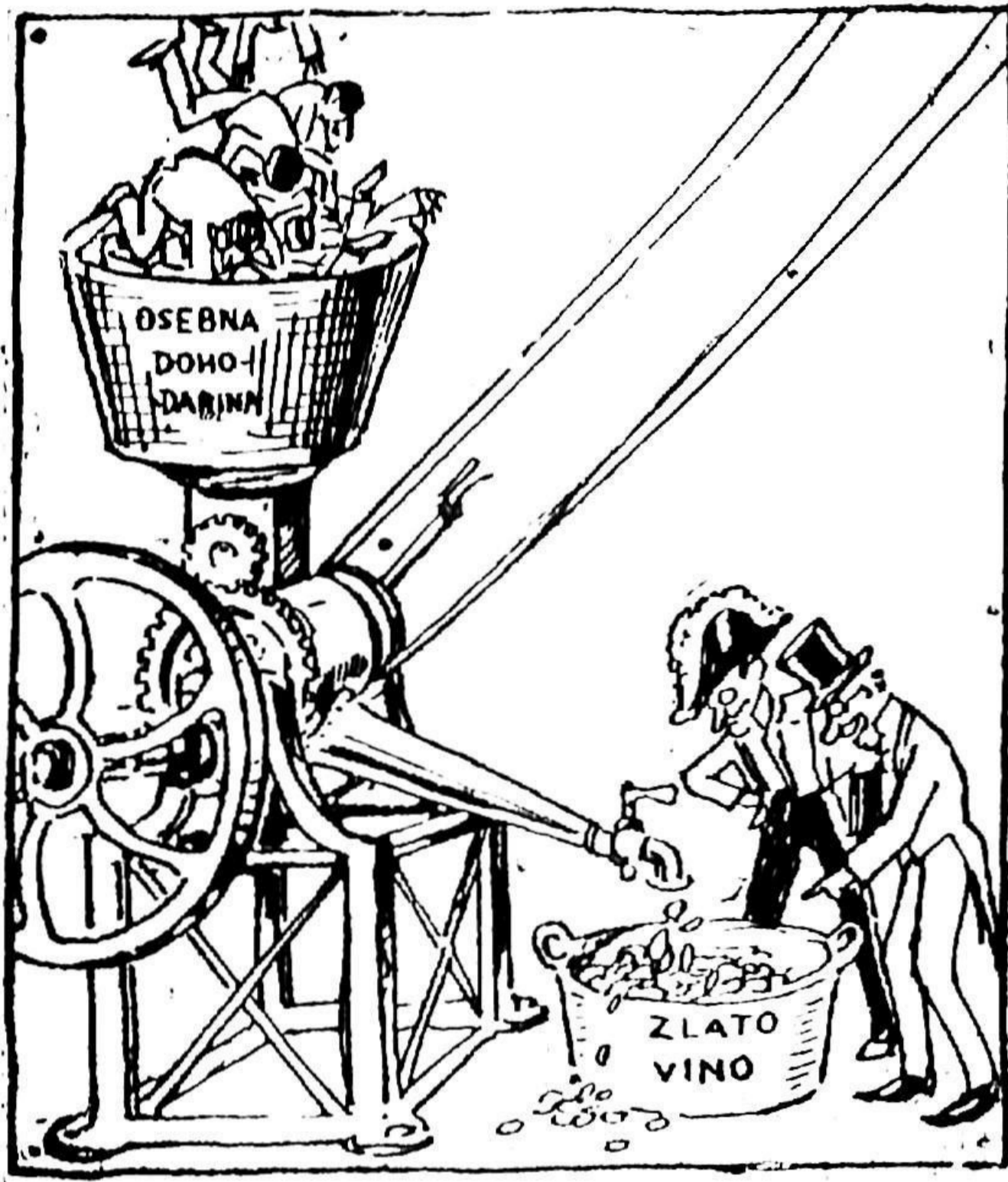
Jakob (ki se praska po glavi in teče iz sobe): O jej, o jej, Micika, bodi dobra! O jej, o joj! Saj nisem imel slabega namena!

Micika (ki teče z metlo za njim): Jaz ti bom dala hudiča v risu! (Za odrom se slišijo še udarci z metlo.)

Mihaljko: Ha, ha, ha!

(Zavesa pade.)

Davčni mlini meljejo, zlate pleve steljejo...



Kdo je, ki to-le državo pelje,
moder, ki take si moke namelje.

Saj to le osebna je dohodarina;
da si nameljejo zlatega vina,

so našega kmeta, obrtnika vzeli,
in na vrh mlinčka lepo so ga deli,
kot grozdja so zrelega vanj ga nasuli,
in stroji državni so naglo zarjuli

in vedno še novih ljudi se vanj meče,
iz stroja pa teče zlato jim blesteče,

kako te oči jim vse željne gorijo,
kakò se obrazi veselo držijo:

»Saj naše blagajne še vedno so bolne,
a zdaj bodo zdrave, do vrha prepolne.«

Naš kmet in obrtnik na zlate cekine
obupana zreta, a nihče ne zine,

ker tisti, ki melje trdi: »Sem država,
je ljudstvo država — ta misel ni prava.«

A eno naj Čuk jim na palci zagode,
četudi golov je, po misli ne bode:

»Ko kmet se izčrpan na zemljo jo zgrudi,
se mora zgruditi država vam tudi.«

Čuk na palci.

Sveti Birokrat.

Ko je naš rodoljubni Maledeto prestal ali presedel svojo kazen, je skušal pridobiti nazaj svojo izgubljeno dobro ime. Opustil je pijančevanje opustil vsak, katerikoli najsižebodli stik z razgralači in motilci javnega miru in skušal živeti le za svojo družino. Prevzel je zastopstvo goriške podružnice slavne nemške tvrduke »Bumpe-rdax« in ker mu je ta kšeft ipnogo nesel, je postal naš blagi Maledeto kmalu bogat in kar je posledica tega tudi obče spoštovan, priljubljen, popularen itd. Tako je preživel naš Maledeto med navijanjem zmeti, prisuškovanjem tajinstvenih melodij in obdan od oblakov čarobnih dišav par mesecev, dokler si ni do dobrega napobil svoje blagajne in se naveličal tega tihotičja. Nekega usodepolnega večera, ko

se je prvič po znanem incidentu z kraljevim stražnikom, zopet drznil v gostilno, so mu svetovali njegovi prijatelji, da naj poskusi vendar nekoliko sreče na političnem polju. Njih mamljiva obetanja, da bo postal kavalar, ako že ne komendant ali pa celo senator, zavest, da bo nekaj napravil za svoj narod, in še mnogo takih lepih stvari — vse to ga je tako ganilo, da je sklenil kandidirati za župana v nekem kraju naše ljubljene Nebeške Julije. In zgodilo se je, da je postal Maledeto sindaco.

V obče je znano, da je vprašanje vojne škode danes za naše ljudstvo najbolj aktualno. Znano je, da je pot do odškodnine, križev pot za naše ljudstvo, znano je, da živi stotine ljudi že par let po najzalkotnejših pisarnah na račun vojne škode, ki je še ni in kdor čma »Ohnovo

Goriške« mu bo še marsikaj druge znano.

Ko je torej naš Maledeto postal župan, se je z vso vnemo, vrgel na to, v njegovi občini še neobdelano polje vojne odškodnine. Prvo, kar je storil v ta namen je bilo, da si je preskrbel vse dekretne, mnogoštevilne okrožnice, ki nensmlej obdelujejo ta predmet. Toda, ker so zdeli vsi dekreti, odloki, naredbe in okrožnice, njegovemu zdravemu domačemu razumu, tako nekako v protislovju in jasni, se je naš sindaco osebno popeljal sveti Rim in stopil pred voleodličnega gospoda, o katerem je sodil Maledeto, in mora biti kak ministerski podtajnik, in povprašal kako in kaj.

Ministerski podtajnik pa so zelo dobro plačani in morajo biti zato tudi dobro informirani v vseh še tako špičastih zadevah.

»Hm« je rekel, »stvar ni preveč zanimiva. Vi ste torej župan neke občine osvobojenih krajev?«

»Da, ekselencija, gospod minister, prikloni Maledeto.«

»In Vi bi radi odškodnino za škodo, katero so utrpeli javne naprave v Vaši občini? Hm!«

»Bi radi!« reče naš sindaco in se boji, da ne bo nič, toda mož se je motil kajti gospod ekselencija, državni podtajnik, je med tem časom izpil kozarec vina in se nekako sumljivo odklašal, kakor bi se pripravljajal na kak slavnostni govor.

»Glejte,« je pričel, »Vi se morate predvsem strogo držati okrožnice generalnega civilnega komisarijata za Julijsko Benečijo z dne 10. aprila št. 921-2000 (Uradno listje št. 10) in »Osvobodilni komiteji« dne tega in tega povelja št. 10 in to. Tu Vam je jasno poveljeno, da morate najprvo škodo, katero je vaša občina utrpela, le naznaniti. In se mora napraviti naznanilo v treh izvirih, kateri se morajo pravilno razdeliti na kategorije in v zavitke, skupno predložiti ali poslati priporočeno okrajnemu civilnemu komisarijatu. Komisariat jih mora takoj pregledati in vrniti prizademu občani s primernim poukom, ako niso naznanila napravljena v redu. Civilni komisariat bodo potem pošiljali pravilna naznanila deželnemu generalnemu civilnemu komisarijatu, ki jih mora zbrati skupaj predložiti generalnemu civilnemu komisarijatu v Trstu.«

»In koliko časa mislite, gospod ekselencija, da bo trajala ta pot?« ga prekinil Maledeto.

»O, to ne bo trajalo dolgo! Dve leti največ, ako ne pride med tem časom kak nov dekret!« Zopet ga je hotel naš vestni sindaco prekiniti, toda gospod minister ni pustil.

»Ko je procedura z naznanilom končana,« nadaljuje, »se mora napraviti zopet tri prošnje z vsemi potrebnimi prilogi in podatki, kategorijami in zašitki. Prošnje se zopet naslovi na okrajni civilni komisariat, kateri mora, ko dobi prošnjo, preiskati njihovo pravilnost, morebitno eventualno napraviti ugotovitve, ki se morajo biti potrebne.«



NEVARNA IGRA.

Neki ošaben gospod je prišel k brivsedel, potegnil samokres iz žepa in teval, da naj ga obrije, toda tako, da ne bo urezal, če ga ureže, ga bo na stu ustrelil.

Brivec je iz strahu zbežal iz brivse, bril pa je tujca pomočnik njegov. ril ga je srečno do konca in ga ni vre. Tujec je spravil samokres in plačal in. Razvil pa se je ta-le razgovor:

»Kako da se Vi niste bali me briti?«
»Ker bi me Vi tak ne bili mogli ustreliti.«

»Zakaj ne?«

»Če bi Vas bil urezal, bi Vam bil naglo prerezal še vrat...«

Tujec je pobledel in se ni več šalil na tak način.

Kaj je novega?



Pravijo, da v Prvačini jako napreduje, imajo celo učitelja, po dolgem času so vendar enkrat naučili, pretaklo neso so že plesali takozvani, Italijanski go.

Pravijo, da na Krnu ne bodo napravili lovoda, ampak da je župan na Libušnji del malog okrog spomenika nastaviti pce, da se strela vjame, kakor se je e lovcem iz Drežnice posrečilo na ta in enkrat luno vloviti.

Pravijo, da kobaridski mesarji prodamešo vseli delov živinskega telesa še no po 10 lir kg., po drugih večjih me-

stih so pa tako predrzni, da zaračunajo še celo zadnji del skoraj tako drago.

Pravijo, da se ne bodo izkoriščale vodne sile reke Soče, ker je ponudil ing. Uhlir vso preostalo električno moč svoje kobaridske centrale, katera bo menda zadostovala za celo zasedeno ozemlje in še en del sosedne Benečije.

Pravijo, da je cestni odbor Tolminski popolnoma odbil prošnjo g. Brenčič-a za podelitev državljanskih pravic v Julijski Beračiji s pripombo, da tozadevno prošnjo lahko ugodno reši edino le društvo ozir. zavod, kjer sam zavzema kako mesto v odboru, in pa da se ostali strinjajo z istim predlogom.

Pravijo, da vstopi v slikarski trio slovenske Julije Bucik - Spaccapan - Čargo kot četrti znani goriški »pitor« Pepis Mat.

Pravijo, da je postal na počitnicah škodnikov furman tako suh, da ga gosp. Spazzapan zavida.

Pravijo, da je g. Bančič v Livku del puško v koruzo, zato je pa nastavil zanko pred hišo.

Pravijo, da je Livški odbor za delitev občinskega zemljišča šel na počitnice v Tršco pod Matajur.

Pravijo, da imajo v Solkanu novega škofa. Da je to res lahko vprašate Albinco, ona je vže bila birmana. Kedo pride sedaj? Mogoče Čuk na palci, ker še ni bil pri birni.

Pravijo, da Zorn v Solkanu zbira nov pevski zbor, ki nastopi v nedeljo pod Farovžem pri pevovalni tekmi.

Pravijo, da je Vuga zlomil kopito od puške, ker je streljal zajca, če je to res

vprašajte Solkanske jagre, od 28.ga je gotovo kdo videl.

Pravijo, da so solkanske čče nevošljive podgorskim, ker imajo več starih poln za ženitev kot one. Mogoče je pri pobili obratno?

Pravijo, da Nibrant hodl na postajo vprašat po vagonih in ker ne zna slovenski, vpraša italijanski: »Sinjor inpehato že benju kuel bohon.«

Pravijo, da se solkanski fanti radi vozijo z fjakerji, a ko je treba plačati, nimajo s čem, toliko v pojasnilo vsim fjakerjem, da pazijo koga vozijo.

Pravijo, da Pavla iz S. poje največ palačink v Julijski Krajini. To je grda laž, poje jih samo 11, še en ducat in so samo 25 cm dolge. Kaj se ljudje vsega ne zmislijo.

Pravijo, da so v Solkanu obesili tabele, ki predpisujejo 6 km na uro, zato pozor turisti, ki potujete skozi Solkan, da bi ne imeli z županstvom kakšnih neprilik.

Pravijo, da se podneška fara posebno odlikuje po ženski modri, katere načelo je: »Kriilo dolgo 20 cm od tal,« kar pa je marsikatero ilovško posebno pa še klavžarsko dekle napačno razumelo, ter dalo napraviti kriilo skoraj 20 cm nad koleno.

Pravijo, da je stricu Pridu v Soči zdravnik prepovedal alkohol in tobak. Od takrat stric Prida nič več ne kadi — od spredaj, pri vinu se pa dosledno drži nazaj.

Pravijo, da cestni mojster Kovačič pridno meri cesto na Žagi.

Pravijo, da se ustanovi v Tolminu društvo za raziskavanje in odkrivanje ženske lepote. Priglasilo se je že veliko tolminskih strokovnjakov.

Pravijo, da je rekel neki godec iz Trebič, da bo zarubil hlače in klobuke tistim Povircem, ki so ga najeli za godbo, pa mu niso nič plačali.

Pravijo, da se prodaja v Kazljah sir po 40 lir kilo, ki je potemtakem najizvrstnejši na celem svetu.

Pravijo, da so bili nekoč v Divači brez župnika; izjavili pa so, da potrebujejo kravjega črednika in ne župnika.

Pravijo in obžalujejo v Solkanu, da gredo občinske finance vedno bolj nizdol odkar je stopilo mlajšinstvo na mesto starejšinstva. Za 2. oktobra občina ne more postaviti slavoloka, ker ima važnejše potrebe: nov klobuk za podžupana, ki živi le ljudskem blagru in en stot soli za okrepčilo pri napornih občinskih sejah.

Pravijo, da bi bilo želeti, da bi »Čuk« pokukal v Idrijo in bi povedal v prihodnji številki, kaj vse pravijo tamkaj.

Pravijo, da v Postojni imajo nekateri »Čuka« jako radi, medtem ko se ga drugi boje, da bi ne »zakvaka« reči, ki bi zanimalo ne samo Postojnčane, ampak tudi druge.

Pravijo, da si je Marička Zanetova v Potoku iz žalosti za odhajajočimi fanti dala ostriči lase. Ali je res, ne vemo, poslali smo posebnega poročevalca.

ajizdatnejša reklama je v Čuku. Pozor, trgovci!

Pravijo, da so dobila dekleta na Saksidu že od 12 let naprej pravico, da se po noči izprehajajo. To smo izvedeli iz gotovih poročil.

Pravijo, da je bil Krajnikov pes tako nesramno predrzen, da je Sabadinavo Pe- po slekel. Bil je pa tako strašno neroden, da ji je čisto novo obleko vso raztrgal; ker je ta tepec pozabil odpeti knofe.



Ribničan Urban.

Štampilharjev Juože je bil nesusu rešitelj in rajte in druge take rči predajet ke najkam ne Vipavsku. Sriečnu se je čez njajo prerinu. Tist možje, k imajo pišcler ze klablikam, so an cajt gledal cajgle, k ga je Juože nesu sbo, pa so ga spüstl. Lir je precaj zaslužu, je bilu jaku veseu. Al jaku se je ustrašu, ku je stuopu v domačo šišo. Oča so bli sami dama, pa bovni. Ne naglama jim je slabu pršlu. Juože je bilu vs iz sjabe. »Kaj čm počet? K' b' vsaj ženske pršle z njiv, poklicat jih ne muorem it, k so toku djaleč. Jest se kar bojim, de njab umrli. Ranku slabi sem zdite,« je cajhnou Juože. In rajs so oča zečijel umirat. Juože je bilu vs zmajšan. Naj vajdu, al' b' šu po gaspuda ali b' molu al' kaj. Jezstana, svajčo bo trajba pržgat ze zadno uro,« je ze-stuokou in zečieu lajdlece po omarah pregledavat, pa naj nobene svajče najdu. Oh, koku je tu hdu, če naj žensk dama, te vajo, kej so svajče spravlene, tiste ta žegnane.« Potlej se je pa najkaj domislu: Oča, le potrpite, pa še nkar ne umrite, grem k sosaj davm ano svajčo ne pusado iskat, de ne buoste toku umrl kuko kakšen-nejovernk. Juože hitru tjače k sosajdam in prav: Dajte nam ano svajčo posuodt, bodo naš oča umrl, dajte hitru, se medi.« Pa so m jo dal. Ko je damu prtieku, je prec svajčo užgau, pa jo držou ned očietam, ki je že kumaj dihau. Al svajča je bla vojnu blagu, k se hitru znūca. Oča so počas umiral, svajča je pa hitru gorajla. (Bau se je, de bo prajd pogorajla kukr pa oča umrl). Ze-

tu je neruoču očiet: »Oča, le hitru umrite, svajča naj naša.«

Žensk še naj blu damu. Žvina je bla lačna in je zečieła rúkat. »Na, očietla najglajštam, k so ze umrt, zdaj naj grem pa še žvino fuotrat.« »Strašnu je hdu, če je člouk sam pr šiš.« Žvina naj dala merū, zetu je očiet toku rieku: »Oča, zdij muo-ram it v' štalo k žvin, nate svajčo, pa jo dobru držite, de vam z ruok ne pade in se kaj ne užge. Če b' med tem cajtam umrl, pa kar sami svajčo vpihnte.«

Strašnu je blu Jože žalastn, ko so umrl. Po pogrieb ga naj muoglu dama držat. Spiet je šu ne rajžo s cajlo knošno. Čez njajo je pršu še nejkaj lliku in prec zečieu predajat vse suorte rči. Tam v Kanomlski dolin se drži in popravlje staro ruobo. Kedr bo dodajlov, bo že spiet kaj povajdou.

PO RECEPTU.

Resničen dogodek.

Pokojni zdravnik Jezurum je bil splošno poznan kot dober človek, zlasti napram delavcem, ter je zbog tega tudi marsikrat prejel od svojih klijentov kak dar. Nekoč pride k njemu istrski vino-rejec, da ga zdravnik preišče, kar je tudi storil. Izročil je kmetu recept za želodčne praške, ter mu ukazal zavžiti v žlici vode tri praške na dan, svojo vodo natočiti v kako posodo, ter mu jo v osmih dneh prinesiti. Kmet je ubogal natančno zdravnikov ukaz. Po osmih dnevih se vrne zopet k njemu, nesoč pod pazduho majhen sodček. Zdravnik si je takoj domislil, da mu je kmet vina prinesel in ker je imel ljudi v ambulanci ni hotel, da se za to zna. »Tam, tam nasproti stanujem v drugem nadstropju, tja nesite,« mu je šepnil zdravnik. In ko je po končanem poslu prišel domov, je vprašal soprogo, če je dobro vino prinesel kmet v sodčku. Žena ga je prezirljivo pogledala in dejala:

»Tvoje norčije uganjaj pri tvojem poslu v ambulanci in ne doma.«

Dr. Jezurum je brzo natočil kozarec ter se namrdnil videč, da je kmet osem dni svojo vodo v sodček točil.

KOZEL.

Na bojnem polju so se znašli štirje zastopniki sovražnih čet: Anglež, Francoz, Italijan in Nemec. Vsak od njih se je bahal, da je najvstrajnejši glede poguma in trpežnosti. In ker ni hotel eden drugemu verjeti, so našli malo smrdljivo in okuzno kolibo, kjer je bil zaprt en kozel. Stavili so, da tistemu pripade največja vstrajnost, kateri bo največ časa s kozlom v tem smradu zaprt. Prvi je šel v kolibo Italijan, ki pa je v desetih minutah pobegnil ven. Nato so poslali Angleža, ki je prestal četrte ure. Francoz pa je vstrajal celo pol ure. Zadnji je bil tedaj Nemec, Komaj pa je preteklo pet minut, ko se je čul obupen ropot po vratih. Tekli so jih urno odpreti, toda z odprtimi usti so se čudili, ko so videli, da je mesto Nemca — kozel ven pobegnil.

OLIKANI JANEZEK.

Nekdaj pride šolski nadzornik v nekako zunanjo vas v šolo, da bi tam pouk nadzoroval; po končanem pouku reče nadzornik učitelju:

»Veseli me gosp. učitelj, da so otroci v vseh predmetih še precej dobro poučeni, le olike ne razumejo, namreč, mene od vas, gosp. učitelj, nič ne ločijo. Otroci morajo imeti do mene več spoštovanja, priznati morajo, da sem jaz pr oseba v šoll. Ako stavim učencu kak vprašanje, se mora globoko prikloniti pristaviti: »Da, gosp. nadzornik.«

Nadzornik odide: Učitelj pa tak priče vajo o zaželjeni olike. Tolmačil učencem, da na vsako vprašanje pri o govoru končno dostavijo: da gosp. nadzornik, in se objednem priklonijo.

Ko pride v drugo nadzornik, je imel ravno gosp. katehet pouk v veroznastvu.

Katehet pokliče: »No Janezek, kaj veš gospodu nadzorniku, kaj je Bog, če čiči rekel, ker je Adama in Evo v paradžu zapeljala?

Janezek se dvigne in prav odgovori: »Glavo ti bom strl, gosp. nadzornik« in se prikloni.

»Po trebuhu se boš plazila, — gosp. nadzornik« in se prikloni.

»Hudič te bo vzel, gospod nadzornik« — in se zopet globoko prikloni.

»Dobro, Dobro,« ga prekine nadzornik le vsedi se Janezek, saj sem pričal, da si o olike dobro poučen.

ASTRONOM:

Izjavlja z matematično natančnostjo da se nahaja med zemljo in solncem komet, ki je pa lahko tudi drugod. Izjavlja navajen na najtančnejša časovna dolžvanja do 1/100 sek. da se bo prehod v ob 2h 20', lahko pa tudi 15' pozneje, na reč ob 1/25 uri, ali pa po dveh dnevih, pa po enem tednu in 8/4 sek.

Izjavlja, da ima komet rep in sicer nega, lahko pa tudi dva ali tri ali pa benega.

Izjavlja, da je kometov rep matematično premočrten, v slučaju, da ne bi precej zakrivljen.

Izjavlja, da nastopa komet vedno pojavom padanja meteorov, da pa pada meteorov nima nič opraviti s kometom, da sploh ni treba, da bi se meteorji pr zovall.

Izjavlja, da nastop kometa povzroča vedno magnetična in električna motenja tako da lahko z gotovostjo sklepamo o kometu, ako ni niti sledu o kakšnem električnem in magnetičnem motenju.

Slednjič izjavlja, da občinstvo nobene slutnje o kometu in da je mogoče trideset let študirati astronomijo, pravi je mogel spoznati komet kot popoln nezanesljivega kantonista in da glede gove lastnosti popolnoma tava v temi.

»Jurij s pišcler

IZVIR SMRADU.

Neka oseba je prišla k špeciariju hu ter ga prosila žavbe proti poterju ker ji smrdijo. Ker špeciarij ni imel razaloga talke pomade, pravi jezno kuz. Kako ste smešni, mari hočete, da k noge lepo dišale, le pomislite od kje rastejo?

VPRAŠANJE.

»Oče,« pravi sinček, »zadnjič sem se tal, da niba pri glavi smrdi. Kje pa potem usta?«

Ko se je na ta način spopadla preiskava, pošljejo okrajni civilni komisarijati dotične prošnje (v trojnem izvodu) z vsemi prilogami deželnemu gen. civ. podkomisarjatu.

Deželni gen. civ. podkomisarjat odpravi prošnje, potem ko je ugotovil njihovo pravilnost v formalnem in upravnem oziru, na Vzpostavitevni urad (Ufficio per le ricostruzioni) ali na tehnično sekcijo, ki je po kraju pristojna.

Maledeto je sedel, ali bolje rečeno ležal v naslonjaču in se potil. Brisal si je pot z čela in obupno vrtal z očmi — njegov želodec ni mogel prenašati take hrane. Toda gospod podtajnik tega ni opazil. On je jahal v devetih nebesih svojega »Schimmel-na« in nadaljeval: »Glejte, pa pravijo, da smo birokrati! Te prošnje grejo vendar po svoji naravnejši poti k cilju. Vzpostavitevni urad ali tehnična sekcija pregleda spise s tehničnega stališča, opravi potrebne ugotovitve, izdela poročilo z razlogi ter izraža svoje mnenje bodisi glede značaja in količine škode, bodisi glede uporabe troškov. Vzpostavitevni urad odpremi nato s tem poročilom vse spise na deželni generalni civilni podkomisarjat, ki jih dopošlje z eventualnimi svojimi opazkami generalnemu civ. komisarijatu. Slednji jih odpremi na ministrstvo za osvobodjene kraje, po tem ko je izdal svoje mnenje o njih višji uradnik civilnega ženlja. Z dekretom zakladnega ministerstva, v sporazumu z istim ministrstvom za osvobodjene kraje, potem ko je izdal svoje mnenje o njih, ki je bila potrjena za delo, za katero je predvidjeno povračilo vojne škode.« — Maledeto se je zvišal v smrtnih krčih. Toda mož se je zavedal po kaj je prišel v sveti Rim, vedel je, da pričakuje njegova občina točen odgovor. Zato je s sapo umirajočega vprašal: »Ali mislite, da bomo dobili denar pred dvajsetimi leti?« »Ah, pojte, no« odgovori gospod ekscelencia, »mного prej! Upam, da bo v teku petnajstih let že vse rešeno!« — Ali je gosp. Maledeta zadela kap ali mu je po tem odgovoru odleglo, bomo čutili pozneje.

Na vipavski železnici.

Zadnjič se je hotel neki gospod peljati po vipavski železnici v Ajdovščino. Bil pa je nekoliko prehlajen, to se mu je poznalo na govoru. Ko pride na goriško postajo, tja, kjer za žive in mrtve znajo samo laško, mu uradnik ni hotel dati listka. Dejal je: »Vi se ne smete peljati z vipavsko.«

»Zakaj pa ne.«

»Ker imate nahod in je nevarnost, da kihnite.«

»Kdo je norec Vi ali jaz, ali se Vam meša?«

»Kar hočete; toda zadnjič se nam je že ponovno zgodilo, da je nekdo kihnil i nje vlak ravno pri Dornbergu skočil iz tira.«

Fotograf Jerkič pa je v vipavskem »kofemalnu« še drugo povedal: »To še ni nič«, je dejal. Jaz sem oni dan skočil iz vlaka, letel naprej in fotografiral vlak med tem ko je peljal mimo, od spredaj. Zadnji vagon sem še vjel, da sem se peljal naprej.«

Turek čisti Malo Azijo.



Daleč za morjem,
kjer solnce nam vzhaja,
čudo za čudom
se danes dogaja.

Grk na široko
odprl je bil žrelo,
mesto za mestom
je vanje letelo.

Zakon narave
tako nam veleva,
požri le kar moreš,
če preveč, si reva.

Skvariš želodec,
gnoja se nasuje
daleč čez glavo,
Grk tega ne čuje.

Ščiplje ga v čevah,
je sila velika,
vendar le žre še
in kliče zdravnika.

Prišel je Turek —
zdravnik na plešišče,
brž se zaklel je:
počedim gnojišče.

Malo nerodno
je Grku res bilo,
malo preveč se
domov je mudilo.

Ta ali oni
je grlo pomočil,
hitro je zadnji
pozdrav še naročil.

In tako Grk je
brez mest, apetita;
a ta dva vruga
zdaj Turka morita.

Azije dosti
ni, hoče čez vodo,
bogve, če starci
pustili ga bodo.

Ali pokličejo zdaj
zanj zdravnika,
da mu zašlje
res usta velika.

Še mene to mika.

Čuk na palci.

Nikdo naj ne zamudi naročiti se na knjige „Goriške matice“ pri domačem poverjeniku. ZA 4. LIRE dobite TRI krasne knjige: Koledar za leto 1923. Zabavno knjižico in Sirahove bukve. Koledarju bo priložena kot posebna škica zemljevida Julijske pokrajine v slov. jeziku.

Italijanska vlada daje Slovencem šole.



V Nebeški Beračiji
se dobro nam godi,
ker vsakemu se ustreže,
karkoli si želi.

Tatov povsod je polno,
nodeljo vsako ples,
in tuintam lašisti
nam poskrbē za kres.

Ker ljubijo kulturo,
še šole nam dajo,
res Lahom čisto nizko,
a nam pa nad glavo.

Saj oni niso krivi,
če naše so rokē,
pekratke, da vzemo jo,
njih dobro je srcē.

Ne tarnajte nikoli,
saj nedijo nam šol,
še univerz v oblakih
nam dajajo dovolj.

Ojoj, prejoj!



O joj, prejoj!

Kaj pa se je zgodilo? Nič, prav nič, prav za prav mnogo se je zgodilo. Usodepolen je ta pojav za Italijo. V Italiji živi skoraj pol milijona Slovencev in ti hočejo zdaj vsi biti — ne več v Italiji, ampak v Čuku na palci. Le pomislite, kaka revolucija. Mi delamo noč in dan, a vsem ne moremo ustreči.

Zgodi se, da namignemo na nekoga, da je pijanček. Sreča nas na cesti in se zahvali:

»Hvala lepa! Ali naj cel svet izve, da...«

»Kaj pa?«

»Če ga tu pa tam izpijem četrt za zdravje, kaj pa je to!«

»A takooo?« se nam razjasni. »Oprostite, mi nismo vedeli, da ste tudi Vi med tistimi. Prihodnjič, prihodnjič, to pot nismo mislili na Vas.«

»Kaj? Prihodnjič? Vedno sem med zadnjimi. Ali nisem spoštovan narodni delavec...«

Vsemu ni mogoče ustreči.

Drugič smo zapisali, da je nekdo len.

Sreča nas gospod.

»O servus, kam pa?«

»Lenobo past.«

»Kako pa?«

»Saj me že povsod vlačite. Ali mislite, da se človek res ne sme odpočiti. Ko Vas še na svetu ni bilo, smo delali...«

Drugi me kar nahruli:

»Ti zverjad pritepena, misliš, da boš zmerjal ljudi; več delam, ko spim, kot ti, ko se napejš...«

Pa Čuk res ni mislil, da je toliko ljudi, ki si lahko očitajo lenobo. Vsi pridete na vrsto.

Dva me dobita v kavarni, ravno šta pri dehi:

»Adut, pri mej duši!«

»Aha!« zazijata, »zadnjič si me, ampak, če te dobim enkrat, ko bom pijan, ti pokažem narodno delo. Koga si pa mislil?«

»Mene,« je trdil prvi.

»Mene,« je dejal drugi.

»Tudi vidva se vriniti med trop želita,« sem dejal žalostno. Čuk na palci mora pompoziti strani. Toliko je grehov med pristaši vseh struj in programov, a vsi hočete viseti na tablici.«

Ni miru. Nekdo me sreča:

»Slišite, čemu ste me zadnjič karikirali?«

»Mi Vas? Ali se Vam meša?«

»Pri polni zavesti sem. Slišite, mene, in tako?...« Solze so mu skoraj vrele po licu.

»Moj Bog, pomislite, da ima človek da karikaturi brado, a Vi nimate brade?«

»To je res. Ali Vi ne veste, da je možno, da mi zraste najbujnejša brada. Dvakrat na teden se moram briti.«

»Vi niste politik.«

»Saj ne veste. Vsi, ki igrajo z menoj v kavarni, pravijo, da posedujem neoporečen politični talent. Wilfanovo in Ščekovo delo, verjemite mi, osvetlim s tako lučjo, da vsi strmijo. Že gre v naši politiki, a nekaj manjka, pravega duha namreč.«

»Škoda za Vas, da gine vaš talent neopažen.«

»Pustimo to. Pride čas. Toda povejte mi, koga predstavlja tisti Čuk z dežnikom in klobukom?«

»Koga neki? Mene.«

»A tako? Oprostite. Veste, Čuk na palci bi moral biti list, ki bi se nikogar ne dotaknil, celo nobenega stanu, gibati bi se moral v nevtralnimi con, biti bi moral...«

Bežal sem, frčal sem, kričal sem; sklenil sem, da ne bom risal več ljudi, ampak živali. Toda tudi tu bo težkoča. Če narišemo kamelona, bodo prizadeti politiki; če narišemo kravo, bodo ljudi pijanci; če narišemo svinjo, bodo udarjenični kvantači; če narišemo metulja, bodo kričale lahkoživke in lahkoživci; če narišemo gosko, bodo kričale debele »ospice«; vsaka žival ima svoj pomen in človek se takoj izpozna.

Risali bomo rastline. Tu bo pa zopet pretep. Vsakdo bo hotel biti lilija, nihče teloh, nihče osat. Ojoj, prejoj! Ostane tedaj samo še rudnistvo, o tem se pa Čuk na palci ne razume, razen z mineralno vodo.

VILJEM TELL V ŠMIRI.

Inspicijent: Gospod ravnatelj, tretje dejanje že prične in mi še nimamo jabolka za prizor, ko ustrelji Tell jabolko z dečkove glave.

Ravnatelj: Naj nastopi prvi Majer (slab igralec) pa bo občinstvo nametalo toliko jabolka, da jih bo dovolj in še preveč.

ODLIČNO SORODSTVO.

Orožnik je vjel berača na cesti.

Orožnik: »Kdo ste Vi?«

Berač: »Nečak princa Albrehta.«

Orožnik: »Vi me hočete imeti za norca?«

Berač: »Niti zdaleka ne. Stvar je take. Gostilničar »pri princu Albrehtu« je namreč moj stric.«



DRAGA ROŽA!

Dolgo, spredolgo sem odlašal s tem pismom. Na moje ženitno ponudbo se je oglasilo toliko deklet, da spočetka še šteti nisem znal tako daleč, da bi bil vse preštel. Znamenje, da je še mnogo deklet in da bi se prav vse rade omožile, posebno, če žena ne vruša za fotografijo. Moraš si misliti, kako je bilo brez fotografije težko za brau. Zakaj popadlo je nazadnje tudi mene, da bi rad imel mlado. Vraga, sem dejal, ta ki je zelo bogata, ni mlada. Zato se mi ti zdiš najmlajša, ker imaš naloženi celi dve avstrijski kroni. Moj Bog, pomisli! Zadnjič sem videl enega, ki je prodajal tisočake po liri. Koliko naj dobim za dve kroni. Pol ližola. Dolgo sem razmišljal in sem sklenil, da prodam tvojo hranilno knjižico za papir za bombone zavijati. Na Dunaju je tudi tak papir drag. Izračunal sem, da dobim mnogo več kot če bi dvignil dve kroni. Za ta denar podkupim natakarja v restavraciji, da smem pobirati zamuške in čike, ki leže po tleh. Čike so zame, zamuške nesem v Švico in jih prodam židu. Dobim par vinarjev. Vrnem se v Avstrijo, zamenjam vinarje in dobim že lep denar. Kupim steklenico vina. Vino popijem, steklenico prodam v Švici in vinarje zopet zamenjam. Tako delam toliko časa, da postanem avstrijski milijonar. Tedaj se napijem in zaspim. Sanjam, da živim v letu 1914. Milijon imam v žepu. Grem naglo in kupim grad z vsem vred. Potem se zbudim in grad na Dunaju je moj. To se pravi, danes še ni moj, a ko izvršim svoj načrt, bo gotovo moj. Tedaj ti pa zopet pišem.

Bodi mi zvesta kot jaz tebi ves tvoj
Janez.

IDILIČEN KRAJ.

Turist: Opišite mi nekoliko to idilično pokrajino.

Vodnik, Prav rad. Poglejte, v dolini stoji mlin, tam je lani mlinar svojo ženo ubil, tam v cerkvi se je parkrat vnel ogenj, enkrat so okradli tabarna kelj, v gozdu za vasjo so spomladi ustrelili nekega lovca, v gostilni, ki jo vidite ob cesti, je bil pred par tedni ubit hlapec s stolom. — Več ne morete zahtevati!

SREČEN SLUČAJ.

Na peronu male postaje so pribili tablico z napisom: »Pljuvati po peronu je strogo prepovedano. Prestopek se kaznuje z petimi lirami.« Pa pride nekdo, ki kadi pipo, hodi pa pljune, pljunek pa prileti postajenačelniku ravno na sukno. Ta se obrne in reče: »Sreča, da niste pljunili na peron, pet lir bi bili plačali.«



Pod Faktom.

Po Prešernu spesnil Čuk.

Pleša sije,
Fakta vpije:
težko je z državo že,
prej neznane
mi podgane,
glodajo podplate že.

Ti si tista
suha glista,
ki ne da po noči mir,
ki po glavi
onegavi,
dela le pretep, špetir.

Nič ne prašaš,
se obnašaš,
kot pijanec o polnoči,
koder hodiš,
ogelj voziš,
že pred tabo vse smrdi.

K meni pridi,
saj ne vidi
drug te kot Giolitti sam,
sem še stisni
in završni,
iz srcá te rad imam!

Nos mi vzdigni,
s palco migni,
naj še vladam kratek čas;
meni breca
okrog srca,
po kosteh me stresa mráz.

V hram pogledite,
pa povejte,
črne srajce, če res ni,
da denarja
se vladarja
me premalo še drži.

Še dve krizi,
da na mizi
bo cekinov milijon,
pa fašisti
vi ste tisti,
ki naj zlezete na tron.

Le še malo
bi se dalo
še počakati z meno,
saj bom priden,
ves neviden,
uho bom zaprl, oko.

Kar počnete,
samí veste,
jaz bom hlapec skoz in skoz,
ko spodite
— me — pazite,
da si ne pobijem nos.



Miha in Luka.

Miha, Buh dej an dobr dan, Luka,

Luka, Buh, ga dej, no, Miha!

Miha, Duga cajta se že nisva bidla.

Luka, Saj se ni blu za nkamr prkazat.
Kuste je lila dan za dnim, de sm nišlu, de bo gmajn patup.

Miha, Bejn, tuste je resnična. Naša Marjana je šla na ajzrpon, pa je pršla makra kat meš nazaj.

Luka, Sebi, zdej morje vso babe nasit krila dbajst centimetrav ad tal.

Miha, Tuste sa prav pametna naredil. A biš, de me je blu sram jet k bažji služb.

Luka, Kaku pa zdej ane skrbi tista ablika. Vse dekleta jeh moraje štukat. Či boda dabile padobnu blagu? Jest prabm, ne ukodr ne. Narbujš, de vse nardije tkri kot Štefucava Marička. Kar je blu spud prekratku, je pa zgare spustila, de se je bidev ašpetl.

Miha, Bejn, ta je pa malce debela.

Luka, Pa gledat nej bo šov, če mene na brjameš.

Miha, Bejn, se t rad brjamem. Ti bom pa še jest ana lina pabidav. Urn dan je dabiv naš fajmostr anigavga Matička, ka rad šnops pije. Kot ana krava se je gugav damov. »Bejn,« mu je djau fajmostr, »Matičk, pabej men, zakl tlkaj šnopsa plješ, tebe bo tu še pad zemle neslu!« — Matičk pa na tu: »Bejšte, bejšte, gaspud, jest morem šnaps pit, če čem bit pr zdrabju.« — »Kaku pa je tuste,« ga je pabarav fajmošter. »Bejn, tkule,« je djau Matičk, ka sa maje pluča že čest gin!« — »Jojžeš,« je djau fajmošter, »gljli zatu be na smev pit, če sa taje pluča gin. Ti jeh boš čest frderbav.« — »Aprastite,« je djau Matičk, »tega pa jest na zastopm. Še bi s te m' prabl, de se še madras oliran za bečna. Če se ga dene u špirit, zakej b' se pa maje pluča ne?«

Luka, Dabra s' je zmislú, če je bila resnična, t' moram častitat.

Miha, Kej boš nejč častitav! Častitaj rajš goriškim flašistom, k' besida držlje. Prabje, da na boda pažgal, pa pažgeje.

Luka, Bejn, sej je Slabejncam pa vol, de pažgeje.

Miha, Kašna naumnast t' pa raji pa glaj?

Luka, Na lastna ušesa sm slišu. Dele v kavarn »Starapratika« u Garič. Sa bli lovšen, de b' kdu kl dasegu, če ni vpran

v neh društvu. Rajš nej vse vkop hudič vzame.

Miha. Na gavar tku grdú!

Luka. Gabarini, kot sm slišu. Al misliš, de se jest na palitka čest neč na zastopn.

Miha. Jest samu tu bim, de na bom nkul beč pbslušav tistga, ka bo jemu belika gofla, tistga boma til jemit. ka jema vesejle da dila, če tud' na more vsega nardit, kar be patrebval. Pr mej duš, de čem videt, komu bom drujkrat zaupav.

Luka. Ta je praba besida! Če se adn še bel sbit ad same ljubezn da damavine, če pa ni za nas kinete, mu boma taka pabidal, de bo šov kot ana palita mačka.

Miha. Men se mudi, morem jet na dila; muj pub je šov k sovdatam. Z Bugam!

Luka. Pa adlje, no!

Vesti.

Za zaostale krono. se je ustanovila menjalnica ki splačuje po najboljšem kurzu in sicer 3000 kron za liro. — Obrniti se je bančno ravnateljstvo.

Času primerno. Pravijo, da je Salata izumil tak telefon, kateri bo sprejemal in oddajal samo italijanski glas. Vlada misli baje ta telefon vpeljati po celi Julijski Krajini.

Uganka. Nek list, tednik, je prinesel sledečo uganko: »Kje se godijo največje kozlarije?« ter opomnil, da se imena rešilcev objavijo v prihodnji številki. Pa glej, v prihodnji številki je stala rešitev uganke: »V Julijski Krajini« s sledečo opombo: ker se ni računilo na toliko številko rešilcev, se bo napisala posebna knjiga z vsemi imeni rešilcev. Stala bo mehko vezana 75 lir.

Uonjéganje v Mirnu ali nov »Esperanto.« Joško, pouonjégej uonuo z uonjém v uonjém, k'sje uonjém, da se ne prouonjéga k' gram na uonuo po uonuo. — Tako je rekla mati svojemu sinu v Mirnu. Cvrla je namreč bržadlo v kozici, na ognjišču. Da bi se pa ta ne prismodila medtem, ko bi šla na dvorišče po drva, je ukazala sinu, naj ta čas pomeša s kuhalnico. Kakor se vidi, znajo Mirenci dobro uonjégat.

Konec strank. Odonda iz Sempetra je vpil od samega veselja, ko je videl fašista, ki je nesel komunistično zastavo. Zdaj ne bo več strank, niti preprirov. Seveda se kaj takega godi le na postaji, kjer morajo železničarji nositi rdeče zastave.

Pozor! Ker so bile informacije, name naslovljene, v Londanski »Times« z dne 16. avgusta nedostatne, objavljam ponovno 10.000 lir nagrade onemu, ki mi pove, kje se nahaja moja dolga sestra, baronica Luise, ki je ubežala dne 22. julija t. l. s Francilom Cenetovim, ki je po poklicu malavar. Bojé sta se obrnila v Kurdistan. Ker mi je mnogo na tem, da dobim svojo sestro in žnjo svojo blagajno, ponovno naprošam vsakega, ki bi kaj vedel o njunem begu, da mi nemudoma sporoči.

Baron Fritz — Ušje pri Rabijah.

Dogodek iz raju. Vendar se je to zgodilo pred par dnevi. Baje je resnično, a Čuk na palci ni bil zraven. Blizu severnega kolodvora so pozno zvečer nekega večer-

ra začuli javkanje in jok ženske. Šli so gledat, kaj je. Dobili so žensko, ki je ostala na mestu v Adamovi, oziroma Evini obleki in tožila svojo nesrečo. Bila je pijana, pa jo je neznanec slekel, odnesel obleko in ji pustil samo čevlje in nogavice. Položaj, v katerem se je dama nahajala, ni bil ravno rajski, zakaj v raju je bil navzoč samo Adam, tu pa se je nabralo ljudi. Menda so našli za Evo figovo pero v obliki par kosov obleke in so jo peljali pokazat orožnikom. Baje je imela že štirideset let in služi v dober zgled vsem pijankam, če hočejo biti tirane neprosto voljno v prvotni raj, ki pa baje v moderni dobi ni prijeten.

Dopisi.

IZ SV. IVANA PRI TRSTU.

Kar je res, pač je res, tukajšnje društveno življenje deluje res s polno paro, cveti, ah, kot mandlja v decembru. Organizacija kipi — dan za dnem shodi, sestanki, predavanja, napredek vedno višji in višji, kmalu bode prekašal vsa društva iz daljne in bližnje okolice, da še celo iz Trsta. Biljard je vedno v družbi mladih nadebudnih. Ob nedeljah in praznikih pa kadar se solncece na jasnem smeje, stečejo na vrt, na prostor, kjer se kroglice trbucajo. — Društveni tupa tam dovolj širni prostori, izvzemši — dvorano, so pa prepolni bolnovesele samote in prifrknjene puščobe. — Dramatični odsek leži na smrt bolan na mrtvaški postelji z motnimi brezizraznimi očmi; pevovodje je spila luna to poletje o veliki suši. Šport, no, diha diha, toda njegova sapa je neplodna. — Čitalnico ozir. knjižnico pa je večnost zazibala v prav sladki sen; zaman vpljajo in vsodbujajo po časopisih, potrebno bi bilo boljše, da bi ustanovili kak zavod za gluho neme. Resnično je, da so razmere, v katerih se nahajamo nepopisljivo strupene za vsaki prosti gib, toda po ovinkih bi že šlo.

IZ VRTOV-VINA.

Mi smo naseljeni pod planetom samih nestoč. Pred nedavnim časom je bila tu neka svatba. Ko je prihajala svatba iz cerkve — pardon iz skednja, ker cerkve še nimamo, je nekdo pričel tarnati: Joj meni, kaka nesreča. Vsi planemo na cesto: Kaj je? Poglejte, ljudje božji, nam je kazal svatbo — oni kričač, vsi gospodje so izgubili vid — da jih morejo dame pod roko voditi in še z godbo od zadaj.

Še se nismo odahnili od presenečenja. Je pa neki mali možiček ob cesti tarnal poln vinskih duhov: Joj, joj. Hlače sem izgubil. Nas je bilo sram iti tja pogledat — misleč, da je brez hlač. Pa je v istem hipu planila nanj svoja zakonska polovica in ga začela z pestmi obkladati vpijoč: Ti frdamani žniderček, si izgubil zaslužek do delanih hlač in hlače, kdo bo plačal lastniku? Ti grdoba, in tvoj poklic, ter ga je rinila pred seboj opotekajočega se domov.

Našemu bivšemu Oberglavarju je Bog možgane zasaknil v trenutku, ko je šlo za odločitev zgradbe cerkve. V isti sapi in uri je podpisal za eno samo. Hip pozneje — na za dve, kakor smo jih pred imeli. Poštno izprešano (Ekspresno) vodstvo nam je izcincalo podeliti poštno nabiralnico in tor-

bo za pismonošo. Ta prtljaga ždi že tri mesece na poštne uradu, ter čaka na odrešenje — pismonoše. Toda tak »Eks-selencia« se še ni rodil — da bi za tako mastno plačo odrejeno, 10 lir mesečno to službo sprejel. Edino orožniko imamo dobre in usmiljene samaritane. Ko se jim je namreč potožila neka revna ženica, da so ji tatovi edino nje imetje, 8 kokoši pobrali, je poveljnik odgovoril: »Bodo imeli vsaj dobro juho,« si zavil brke, se zasaknil na peti okoli sebe pa šel k vsem vragom!

SV. KRIŽ PRI TRSTU.

Tukaj smo dosegli rekord v ustanavljanju raznih kulturnih društev in krožkov. Evo Van, kratko ponočilo preteklega tedna:

V ponedeljek ob 24th, se je vršil v gostilni Košuta, ustanovni občni zbor pevskega društva »Skala«. Pevske vaje se vršijo pri g. »Na prostem« pod vodstvom g. Kaple. V torek ustanovitveni šahovskega kluba, pod vodstvom g. Botegerja. Isti dan je bila tekma »domino« po pet min. pod vodstvom g. Kalerija. V četrtek: ustanovni občni zbor kolesarskega društva »Polž«, v brivnici »gola brada«, Sklenilo se je kupiti zemljišče od g. Koceta, kjer se bo zidal društven dom; v ta namen morajo vsi kolesarji prodati svoja kolesa.

RENČE.

Neki norec je žalil Italijansko zastavo, zato smo dobili obisk varulov države. Bilo je samo 30 črnih srajc. Ne da bi nadlegovali koga, so šli v Čitalnico, kjer so si samo nekoliko zakurili. Če so vzeli pri tem kot kurivo omare in knjige, se ne smemo čuditi, saj so se tega naučili od barbarov Nemcev, kot jih sami imenujejo. Ko je bilo za svetlobo in gorkoto dobro preskubljeno, so smeli ognjegasci celogasi. Pa menda niso prišli, da bi dali ognjegascem priliko imeti generalne vaje. Po poti nazaj, so obvestili orožnike, da naj gredo varovati Renče, da jih kdo ne ukrade menda. Župan je moral dati potrdilo, da fašisti niso nič ukradli in niso poleg malenkostnega ognja sploh ničesar storili.

IZ SAKSIDA PRI DORNBERGU.

Tvoja zadnja novica »Saksid« je naše meščane jako prijetno iznenadila. Čast, komur čast! Strinjamo se na obe strani. — Žal je pa vsem, da ni bila novica popolna, pozabil si marsikaj, posebno je velike važnosti, da je tvojega opazovavca in še nekaj njegovih in naših intimnih prijateljev takoj, po 3. kimovcu vsled prevelikega uživanja soka iz naših vinogradov in vsled zavisti, do nesposobnosti naših zapravljalcev in njih voditelja obiskala svetovnoznana gospa Griža, kateri strežejo z vso eleganco z borovničevim čajem in pa kamamilčnim »flajstrom« po dnevi in po noči. Predragi, bati se hude zamere in s tem velike nesreče od same stroge postrežljivosti, da bi niti srbevke ne pomagale več, zato te prav lepo prosim, da čimpreje pošlješ svojo izvoljenko, ako jo že imaš, na pomoč kot usmiljeno sestro proti veliki nagradi seveda.

Matlov. To pot nič prejeli, dasi pričakovali. Kakšen vzrok pa je bil, da molčite? Oglasite se še kaj! Vas lepo pozdravlja — Čuk.

Pavliha na morju.

V letu 1767 sem se ukreal v nekem angleškem mestu, ki ga nikoli nisem znal izgovoriti, na ladijo. Na ladiji je bilo sto topov in 1600 mož. Potovali smo v južno Ameriko. To pot se je pripetila mala, a zelo verjetna dogodbica. Ko smo prišli že v bližino Amerike, se je ladja naenkrat stresla in zadela ob neko stvar. Mislili smo, da je skala. Ko smo pa zmerili globino vode, smo videli, da je morje še 500 klafter globoko. Čudno se nam je zdelo, ko se je krmitlo odlomilo in so se nam jambori razleteli v treske. Dva je bilo vrglo celo čez krov. Nekoga ubovega dečka je bilo zaglalo najmanj dve miljli daleč od ladije proč, predno je v vodo padel. Le srečen slučaj mi je rešil življenje. Ko je letel po zraku, je zagrabil neko raco za nogo in tako je padel le počasi v vodo. V vodi pa je sedel na raco in čakal, da smo ga rešili.

Kmalu se je pojasnil vzrok trčitve ladije. Velik morski som je bil zaspal na vodi. Temu vragu ni bilo po velji, da smo ga prebudili iz spanja, udaril je z repom po krovu in nam vse položil. Sidro je popadel in vlekel ladijo za seboj, kamor se mu je ravilo ljubilo.

Bogve, kam bi nas bil vlekel, če bi se veriga pri sidru ne bila pretrgala. Tako je izgubil som ladijo, mi pa sidro.

Ko smo še čez šest mesecev vračali v Evropo, smo našli soma mrtvega plavati na vodi. Bil je pol milje dolg. Potegnili smo ga na ladijo in ga preparali. V njegovi glavi smo našli naše sidro in kos verige. Veste, da smo bili zelo veseli.

Se lepša pa se mi je bila zgodila nekoč ob sredozemskem morju. Komaj sem bil všel veliki nevarnosti. Nekoga poletnega popoldneva sem se kopal v morju, kar sem naenkrat zagledal ogromno ribo, ki je z odprtim žrelom plavala naravnost nasproti meni. Videl sem, da me bo požrla. Kaj mi je storiti? Naredil sem se čisto majhnega, stisnil sem roke k telesu in noge skupaj, tako sem plaval gladko skozi ribjo usta in grlo naravnost v želodec. Morete si misliti, da mi je bilo spočetka tema; Pa ker je bilo dovolj prostora, sem se že privadil. Po stiskanju želodca pa sem spoznal, da riba ni nič kaj zadovoljna s to hrano. A nič ni pomagalo. Jaz sem vganjal v želodcu razne burke, skakal sem in plesal, da je bilo veselo.

Najbolj pa je ribo vznemirilo, da sem začel plesati polko, kar je bilo mogoče. Riba se je dvignila in se pokazali iz vode. Tu so jo zagledali ribiči in so jo napadli. Umorili so jo in potegnili na krov ladije. Bili so Italijani. Zdaj so se glasno prepirali, kako naj jo bolj uspešno razparajo. Bilo me je strah, kaj bo z mano? Lahko me z nožem ranijo ali tudi umorijo. Stisnil sem se čisto v sredo želodca. Ko sem dobil le malo zraka, sem zavpil iz vsega grla. Morete si misliti, kakšen je bil strah in začudenje, ko so me začuli iz ribjega želodca in so me videli primarširati na dan.

Ko sem se okrepčal, sem planil v morje, da se operem in sem plaval na breg, kjer me je še vedno čakala obleka. V ribjem želodcu sem bil cel dve uri in pol.

Našim fantom-vojakom kliče »Čuk vam pošljejo »Čuk«, s katerim se boste zabavali in kratkočasili. Čuk je fantom-vojakom neobhodno potreben, da jih v časih žalosti, trpljenja in misli na dom in na svojce - razveseli, razvedri in pozabaval. Zatorej: Vsak slovenski vojak naj čita »Čuk«. Čuku se morajo odpreti vrata vseh italijanskih vojašnic, koder bivajo naši fantje. Fantje-vojaki, tudi vašu pisma. - Od starišev, znancev zahtevajte od svojcev, da vam naroče in prijateljev pa odločno zahtevajte, da »Čuk«.

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.



Ure budilke
Lit 18
največja; jamčena
2 leti.



Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lit 110.—



Žepna
ura
srebrna
L. 50.—



Šivalni stroji nemških tovarnih
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Gostilna „Pri belem zajcu“
v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi blev za konje in srambo koles.



Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar
restavrater

nunska ulica.



Josip Kerševani

mehanik in puškar
v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vse posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5,
Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Prilporočam vsakemu Original Mundlos šivalno stroje, ker so najbolj zanesljivi, za to jamčim 15 let.



NAZNANILO:

Podpisani si usojam uljudno naznani sl. občinstvu tolminskega in kobariškega okraja, da sem odprl pri Sv. Lucijl

VELIKO ZALOGO STAVBENEGA IN DRUGEGA LESA.

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavljam točno postrežbo z nizkimi cenami

udani Alojzij Slamč, trgovec.

Gostilna Karol Princič - Gorica

VIA DOGANA 0

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici v središču, kjer stranska pot v Raschauco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Princič. Vjna v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije. In pa od tam, kjer Brda so prostrana,

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Princič blizu je gostitelj... Sodnik če ima že cel sod v naslovi, stri dobro atranki vsaj kvartin njegovi.

G. TEMIL

GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

— (nasproti Montu) —

brusar in nožar

— prodaja tudi toaletne predmete. —

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusil brivne in žepne nože, škarije, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček -

v Gorici, na Kurnu št. 8

streže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenočišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče rojakov iz Gorice in iz naših krajev

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerkljo, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporočajo Alojzij Vida, restavracija.

Pozor! Pozor!

„Gostilna pri dveh kenjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro domačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.

Gorica, Tržaška cesta.

I V A N K A C I N

Gorica, Via Carlo Favetti 6.

(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonike, klavirje, popravlja, uglašuje. V zalogi ima različne karmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrane harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.

U G A N K A.



Se vozi prvi sam v ognjenem vozi, kopita konjska nič ne peketajo, čeprav vsi konji divje cepetajo, a on ne speče se pri vsej tej grozi.

Je drugi ptič, ki piše v verzih, v prozi, otroci, stari dobro ga poznajo in za poredneža ga vsi imajo, da ga uganeš, v to ti Bog pomozil

Če združiš ti oba, dobiš trgovca, ki znan je od Devina gor do Bovca, kolesa, stroje ima on v zalogi,

ki vozijo in šivajo brez muk. Da mučil se ne boš pri tej nalogi, povem rešitev ti: Elija Čuk.

Gorica - Piazza Cavour (Stolni trg) št. 9 (levo)

VELIKA ZALOGA MANUFAKTURE

RUGER VENUTI

Corso G. Verdi 15 GORICA Corso G. Verdi 15

Bogata zaloga volne domače in inozemske, tkanine, bombaževine za gospode in gospe, velika zaloga platna, perila vsake vrste. Svila, žamet, perkal, batist, šifon, kreton itd. Tepihi, linoleum, preproge, zavese lana. Volna in žima in perje za štramace, sploh vse blago za neveste.

Cene zelo ugodne!

Cene zelo ugodne!

Največja manufaktura utrgovina v Gorici.